

Tich• & spol

DATABÁZA DIVADELNÝCH HIER

**AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ
POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO
SÚHLASU AUTORA.**

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

Miloš Janoušek

Úplne popletená rozprávka

alebo

O princeznej, ktorá nikdy nebola tam, kde mala práve byť

OSOBY:

PRINCEZNÁ NICOL, popletená princezná

ČARODEJNÍK, popletený mág a iluzionista

RYTIER, popletený drakobijca a hrdina

KRÁĽ, večne poučujúci kráľovský tatko

ROZPRÁVAČ, človek v tme a do tmy

Prvý obraz

ROZPRÁVAČ: Vítam vás, milé deti, na dnešnej rozprávke, ktorá má dlhý, ale pravdivý názov - o princeznej, ktorá nikdy nebola tam, kde mala práve byť. Povieťe si - je tam toho, každý z nás už niekedy nebol niekde, kde mal byť. Alebo naopak bol niekde, kde byť vôbec nemal... Ale v tomto prípade, o ktorom vám budem dnes rozprávať, je to trochu iné. Jednak sa jedná o princeznú, kráľa, kráľovstvo a všetko, čo s tým súvisí a jednak... Ale vlastne - veď uvidíte sami. Ako príklad vám uvediem, ako to na jednom hrade v jednom kráľovstve, v zemi, nazývanej Lauretánia, za siedmymi horami, šiestimi riekami, piatimi mostami a štyrmi lavičkami vyzeralo minulý štvrtok. *(Tma)*

KRÁĽ: *(vojde do miestnosti a obzerá sa)* To je ale zase neporiadok! Kvetináče sú posunuté, obrazy poprehadzované a trón... *(Zhrozí sa)* Trón je celý nahnutý. Vyzerá to, ako by sa tu už nepočítalo ani so mnou ani s monarchiou! *(Upratuje a prerovnáva veci)* Koľkokrát som už povedal, že koberec má byť v pravom uhle oproti trónu a kvety majú byť desať centimetrov od seba a v jednom rade. *(Spieva):*

KOĽKOKRÁT SOM HOVORIL

Koľkokrát som hovoril,
že trón musí stáť presne
dva-tri metre od okna
nie takto tesne (pri ňom)
lebo ak sa rozprší
a spustí sa lejak
ten trón sa mi rozmočí
alebo tak nejak

Všetky veci musia mať
svoje presné miesto
inak človek zakopne
a preletí cez to
Zaletí až do kúta
o stenu sa tresne
neobvykle surovo,

nečakane presne

Keď na čele navrie mu
ďalšia veľká hrča
sám seba sa opýta,
čo to zase skúša.
Ešte mnoho preleje sa
horkých slz so soľou
než si zase spomenie
ako to všetko bolo

KRÁL: *(pokračuje v monológu)* Nič nie je na svojom mieste. *(Rozhliadne sa)* A Nicol? Kde je Nicol? *(Prosebné)* Nicolka, ozvi sa! Kde si? *(Rozčúli sa)* Dievčisko jedno mizerné, kde sa zasa túla!? Ved' sme sa dohodli, že sa stretneme tu, v tejto miestnosti a o tejto hodine. *(Pozrie na hodinky, potom hľadá spriaznené duše v publiku)* Ved' je teraz toľkoto hodín, nie? A táto izba je tiež táto izba, však? No, prosím - presne, ako sme sa dohovorili, ale Nicol nikde...

PRINCEZNA: *(vchádza, duchom neprítomná)*

KRÁL: No, konečne! Kde si? Mala si tu predsa byť už pred štvrt' hodinou a teba nikde!

PRINCEZNA: Ja že som niekde mala byť? To je možné... Ale určite to malo byť inde a o inej hodine. Alebo vari o inej hodine a inde? Neviem presne.

KRÁL: Moje nervy! Ja sa z teba zbláznim! Nikdy si nič nezapamätáš a vždy si inde, než máš byť. Ráno, keď ťa čakám na raňajkách, si na nákupoch, keď máš byť na nákupoch, si v knižnici, keď máš byť na obede, si na večeri a keď máš byť na večeri, raňajkuješ. Si celkom ako tvoja babka, prababka, pra-prababka, pra-pra-prababka... A tvoja mama bola tiež úplne taká istá. Aj na našu svadbu prišla len vďaka tomu, že si myslela, že má byť niekde úplne inde!

PRINCEZNÁ: *(neprítomne)* Aha?! A - kde mala byť?

KRÁL: *(len resignovane mávne rukou)*

Princezná sa ako bez ducha prechádza po scéne, berie do rúk predmety a dáva ich na iné miesta, občas položí predmet na stôl, ale nevšímne si, že ten je o kúsok vedľa, takže sa ozve rana a tanier je na zemi. Kráľ za ňou behá a pokúša sa vniesť do vecí systém, na ktorý je zvyknutý, ale márne. Princezná je vo svojich snahách aktívnejšia

KRÁĽ: (*prasknú mu nervy a tresne predmetom, ktorý práve drží v rukách, o zem*) Tak už toho mám dosť. Nielen že mám na krku celé kráľovstvo, ale ešte musím strážiť aj vlastnú dcéru, aby mi z hradu neurobila sklad črepov. Ale už toho naozaj bolo dosť! Takto sa ďalej nedá existovať! Kráľovstvo a nervy mám len jedny a nenechám si ich zničiť!

Princezná medzitým prejde poza kráľov chrbát na druhú stranu, takže tento ju nevidí

KRÁĽ: Nicol! (*Obzerá sa a znovu hľadá princeznú*) Ni-col!!!! Kde si zase?

PRINCEZNÁ: (*sa presunie pred kráľa a pozrie na neho dlhým zasneným pohľadom*)

KRÁĽ: Aha... Tu si. Lenže moja trpezlivosť je na konci. Síce ma srdce veľmi bolí, ale takto sa ďalej už nedá. Ak si mám voliť medzi kráľovstvom a dcérou, musím sa rozlúčiť s dcérou skôr, než mi to kráľovstvo úplne zničí. Musíš, moja milá Nicol, odísť skôr, než premeníš hrad na hromadu trosiek.

PRINCEZNÁ: (*zostane zarazene stát*) Ale veď ja - ja som tu ani nebola.

KRÁĽ: To je teda fakt - rozhodne si tu nebola prítomná duchom. Ale to už skončilo! Nikto na svete nie je popletenejší, než ty!

PRINCEZNÁ: Určite sú!

KRÁĽ: Nie sú!

PRINCEZNÁ: A sú!

KRÁĽ: Dobre teda, možno sú - ak privedieš so sebou aspoň dvoch takých popletencov, ako si ty, uverím ti, že je to normálne a že existujú takíto aj inde.

PRINCEZNÁ: Samozrejme, že existujú. Ak chceš, dovediem ti takých aspoň sto! Alebo aj tisíc!

KRÁĽ: Čože? Tisíc? V mojom kráľovstve? Ak je to pravda, tak nech boh ochraňuje moju ríšu!

Tma

Druhý obraz

ROZPRÁVAČ: A tak princezná musela odísť z domu. Kráčala hodiny a dni, až prišla do hustého lesa.

PRINCEZNÁ: Aká je tu tma. Nikde ani živej duše, ani vtáčika letáčika.

ČARODEJNÍK: (*v tme*) Ticho - nerušiť!

PRINCEZNÁ: Kto je tu?

ČARODEJNÍK: Ja.

PRINCEZNÁ: Kto ja?

V prítmi svetlo ožiari Čarodejníka, ktorý máva rukami a evidentne čaruje

ČARODEJNÍK: Ja. Čarodejník Geldolf. Najslávnejší a najobávanejší čarodejník na tejto planéte.
Určite si už o mne počula.

PRINCEZNÁ: Nepočula.

ČARODEJNÍK: (*smutne*) Hmm. Nepočula... No nič - stáva sa aj to. Moje zásluhy to však nemení.

PRINCEZNÁ: Aha!? A naozaj ste taký úžasný, ako o sebe vravíte?

ČARODEJNÍK: Fakt. Ovládam kúzla a čary európske, ázijské, egyptské, orientálne aj orientačné. Študoval som u veľkého Merlina - toho poznáš?

PRINCEZNÁ: Nepoznám.

ČARODEJNÍK: Ani Merlina nepozná... No teda... A štátnice som robil u čarodejníka zo zeme Oz. Toho...

PRINCEZNÁ: (*nedočkavo sa teší*) Áno, áno. Toho - (*sklamane*) tiež nepoznám...

ČARODEJNÍK: (*vypočítava stranou*) Nepozná Merlina, nepozná čarodejníka zo zeme Oz, nepozná mňa... Bude to ťažký prípad. Počas svojho života som nestretol človeka, ktorý by nepoznal Merlina, Oza alebo mňa....nedotýkaj sa toho!!!

Princezná práve siahala na akýsi predmet, zavesený na strome, pri Čarodejníkovom výkriku naľakane uskočí. Lenže už neskoro. Z tmy vyletí veľká mátoha s rozťahnutými rukami, skáče a strašným smiechom zavýja. Princezná je vydesená

PRINCEZNÁ: Čo to bolo?

ČARODEJNÍK: Môj ranný preberač. Keď sa zobudím, vždy som hrozne rozospatý a chce sa mi ešte spať. Lenže keď na mňa vyletí môj preberač, tak ukrutne sa zľaknem, že sa celý preberiem a už na spánok ani nepomyslím.

PRINCEZNÁ: A toto?

ČARODEJNÍK: To sú psie kukučkové hodiny. Vyzerajú ako normálne kukučkové, lenže pri každej celej hodine z nich vybehne kukučka a zašteká. Počkaj, predvediem ti to.

Napraví ručičky na celú hodinu, zaznie hrkotanie hodinového mechanizmu, potom vybehne kukučka a ozve sa zavytie a hromový štekot.

PRINCEZNÁ: A toto je čo?

ČARODEJNÍK: Elektrický varič.

PRINCEZNÁ: Aký a čo?

ČARODEJNÍK: Elektrický a varič. Vlastne, elektrický varič - celkom si ma už poplietla. Úžasný vynález. Len škoda, že ešte nikto nevymyslel elektrinu. Tú ľudstvo vynájde až o päťsto rokov. Dovtedy ho budem používať ako podstavec na kvety.

PRINCEZNÁ: Koľko máte vlastne rokov?

ČARODEJNÍK: Sto osemdesiat. Alebo osemdesiat? Či vari osem? Vlastne ani neviem. Stále sa mi to pletie. Ale som určite dosť starý... Bol som na dvore Petra Veľkého, Ivana Hrozného, Mojmíra Příšerného a Dlhého, Širokého a Bystrozrakého. Práve sa vraciam z paláca benátskeho dóžu, kde som bol nepostrádateľným členom jeho dvora. Benátska doga - vlastne benátsky dóža sa bezo mňa nemohol zaobísť.

PRINCEZNÁ: Ako bolo u Petra Veľkého?

ČARODEJNÍK: Dobre, veľmi dobre. Bol som nepostrádateľným členom jeho dvora. Robil som kúzla pre zábavu aj pre úžitok. Väčšinou sa mi darili, ale občas aj nie. Moje zamestnanie skončilo, keď som mal raz premeniť všetky rybárske člny na bojové lode.

PRINCEZNÁ: A podarilo sa vám to?

ČARODEJNÍK: Skoro. Akurát že to dopadlo trochu naopak - trochu som si pomýlil kúzla a premenil som všetky bojové lode na rybárske člny. Bol to úchvatný pohľad - more bolo plné rybárskych lodičiek a vojaci mali v rukách udice. Vyzeralo to ako na rybárskej olympiáde. Bolo to síce veľmi efektné, stalo sa to však polhodinu pred dôležitou námornou bitkou. Takže som sa musel rýchlo stratiť a išiel som na dvor španielskeho kráľa Filipa Krásneho. Ale teraz ma už nevyrušuj! *(Znovu začne mávať rukami nad akýmsi predmetom)*
Allachm hallachm, allachm hallachm...

PRINCEZNÁ: Čo to robíte?

ČARODEJNÍK: Trénujem. Chcem pričarovať slnko, aby zohrialo moje staré kosti. Allachm hualla... Allachm hualla... Ako je to ďalej? Allachm šuajrá ...*(Znervózne)* Ved' teraz som to vedel! Allachm...allachm? Ále čo - ved' ja si spomeniem. Slnko, ukáž sa ...! Aha, už viem - allachm hallachm... hop!!

Spoza závesu sa vyleje na Čarodejníka sprška vody, ktorá ho zleje od hlavy až po päty. Čarodejník šokovaný stuhne.

PRINCEZNÁ:*(nadšene tleska)* To bolo krásne kúzlo. Ešte viete nejaké podobné?

ČARODEJNÍK: Dievčisko jedno, už som z nej celý nervózny. Taký pokoj tu bol, než sa tu objavila... Ale dost' - preč, odčarujem ju preč! *(K Princeznej milým hlasom)* Som rád, milá moja, že sa ti moje kúzlo páčilo. Ak chceš, predvediem ti ešte také, že na mňa nezabudneš. Pekne si tu hačkaj a pozeraj sa.

Usádza Princeznú na stoličku. Na scéne sú dve stoličky, na jednej sedí Princezná, obďaleč na druhej leží čarodejná kniha. Kúzelník sa obráti k Princeznej chrbtom a začne sa pripravovať na kúzlenie. Princezná, pretože na neho dobre nevidí, si presadne a čarodejnú knihu preloží na stoličku, kde sedela predtým.

ČARODEJNÍK: Huará huará - bžuch!!

Záblesk, zahrnenie a čarodejná kniha zmizne. Čarodejník sa obráti, uvidí prázdnu stoličku a nadšene si začne mädlit' ruky. Zrazu mu pohľad padne na Princeznú, ktorá ho z druhej stoličky zvedavo pozoruje. Čarodejník chvíľu nevie, čo sa stalo, potom mu to dôjde.

ČARODEJNÍK: Moja zázračná čarodejná kniha! Čo si s ňou urobila? Panebože, len sem vkročíš a už je katastrofa hotová. Ty si mala byť tu a kniha zase tam. Lenže ty nie - ty si bola tu a potom tam. A kniha najprv tam a potom tu. Vlastne naopak - ty si bola tu, potom tam, teraz zas tu a čarodejná kniha je zas niekde úplne inde, niekde, kde nie som zas ja... A to len preto, že si bola niekde inde, než si mala práve byť! Čo budem teraz robiť bez knihy, kto si má všetky tie kúzla pamätať? *(Obracia sa na divákov)* Kde je kniha? Neviete, kam zmizla moja čarodejná kniha? Bola asi takto veľká, mala čiernu obálku a zlatom napísané Tréningové metódy pre kúzelníka staršieho veku z obdobia stredoveku. No kde je?! Kniha! Pod' sem! *(Spieva):*

KEBY SOM MAL ZLATÉ VLASY

Keby som mal zlaté vlasy
môjho deda Vševeda
nesedel by som tu hladný

bez raňajok, obeda.
Poznal by som všetky kúzla,
ležal by som v chalupe
rezne chodili by ku mne
nadšene a v trojstupe.

Keby som ta vedel kúzliť
ako David Copperfield
vyčaril by som si stolček,
húpacie kreslo a šilt.
Sedel by som v tieni stromu,
- niekde tam, kde nefúka -
vyťahoval by som drakov
jak králiky z klobúka

PRINCEZNÁ: Páčite sa mi. Ste celkom ako ja. Pod'ťe som mnou a predstavím vás môjmu
ockovi. Určite bude mať radosť, keď vás spozná.

ČARODEJNÍK: To som si istý. Zažije nejedno prekvapenie. Lenže čo moja stratená kniha - čo si
teraz bez nej počnem?

PRINCEZNÁ: Rozhodla som sa, že pôjdem hľadať takých, ako som ja. Jedného som už našla. A
určite nájdeme aj ďalších...

ČARODEJNÍK: Dúfam, že keď sa nám už tak darí, že cestou nájdeme aj moju čarodejnícku
knihu... Moja úbohá zázračná čarodejná kniha... (*Balí si veci a ustavične drmolí*) Zídem sa
ti... Poznám ešte mnoho kúziel, ktoré sú vynikajúce, akurát len že niekedy neviem, aký
bude výsledok. Napríklad som čítal v jednej tibetskej knihe, že sa zbrane dajú začarovať
tak, že ich majiteľ sa stáva nesmrteľným a neporaziteľným. Aj som to skúšal, ale vždy mi
namiesto nezničiteľného brnenia a meča vznikol syr. No len si to predstav - syr. Skúšal som
to prinajmenšom stokrát, ale stále sa na konci objavoval len ten syr. Raz eidam, raz
ementál, raz rokfór... Ale myslím, že už viem, kde robím chybu....

Odchádzajú do zákulisia

Tretí obraz

ROZPRÁVAČ: Ďalej kráčali naši pútnici, teraz už dvaja, opusteným ľudoprázdny krajom. Kráčali dlho, predlho. A práve, keď sa slnko chystalo zapadnúť za blízku horu, stretli ďalšieho pocestného. *(Pretože sa nič nedeje, Rozprávač zvýšeným hlasom zopakuje poslednú vetu) ...stretli ďalšieho pocestného!!!*

Spoza závesu sa zo zákulisia vynoria obaja herci a čosi nenápadne Rozprávačovi naznačujú

ROZPRÁVAČ: *(nechápe, čo sa deje a rovnako nenápadne im šepká) Majú stretnúť ďalšieho pocestného!!!! (Zrazu pochopí ich gestikuláciu) Aha, veď to mám byť ja...! (Rozbehne sa do zákulisia a kým sa prezlieka, Princezná a Čarodejník ospravedľujúco v rozpakoch posunkami naznačujú, že oni za to nemôžu a aby diváci mali chvíľu strpenia. Keď už usúdia, že Rozprávač je prezlečený, pomaly sa vydajú "lesom", rozhliadajúc sa okolo seba. Osvetlenie a tiene vytvárajú pocit strašidelného lesa).*

ČARODEJNÍK: U španielskeho kráľa Filipa Krásneho sa mi darilo dobre, veľmi dobre. Bol som nepostrádateľným členom jeho dvora. Získal som veľmi dôležité postavenie a všetci si ma veľmi vážili. Až raz... Kráľ Filip Krásny chcel byť ešte krajším a požiadal ma, aby som svojimi kúzлами zvýšil jeho prirodzenú nádheru. Všetko vyšlo, až na malý detail - trochu som sa pomýlil a omylom som mu pričaroval na tvár pupáky. Ani tie síce neboli škaredé, ale kráľovi Filipovi sa akosi nepáčili a tak som opäť musel utekať, kým som sa nedostal do Benátok, k dóžovi...

RYIER: *(vyletí spoza závesu s mečom v ruke) Hľadám, hľadám... Kde je?*

PRINCEZNÁ a ČARODEJNÍK: Kto?

RYTIER: Kde je !!?

PRINCEZNÁ a ČARODEJNÍK: Kto kde je?

RYTIER: Drak!!

ČARODEJNÍK: Drak? Tu? V tomto lese? Panebože!!

RYTIER: Samozrejme že tu a v tomto lese. Nebudem predsa draka hľadať tam, kde nie je. Draci sú vždy v lese, lebo drak je lesné zviera. Hlodavec.

PRINCEZNÁ: *(je prekvapená novou informáciou) Hlodavec?*

RYTIER: Strašný hlodavec. Ohlodáva kosti.

ČARODEJNÍK: *(strasie sa) Hrozný, čo všetko behá po svete...*

PRINCEZNÁ: *(je unesená) A vy ste ho prišli zabiť, toho netvora! Óóóó...! Vždy som túžila stretnúť udatného rytiera.*

10 STRANA VYŇATÁ

RYTIER: Žiaden problém. Vysypem ich, koľko len chcete... Napríklad ako som bojoval s Vtákom Ondatrákom?

PRINCEZNÁ: S Ondatrákom...?! Ó, áno!!!

RYTIER: Dobre teda - predstavte si tmavú daždivú noc...

V sále sa zotmie a svetelné a zvukové efekty následne ilustrujú Rytierovo rozprávanie

RYTIER: Bola tma, hviezdy a mesiac zapadli za mraky. Zrazu sa zdvihol vietor, ktorý začínal najprv len tak povievať, aby sa vzápätí zmenil na prudký uragán...

Ozýva sa zvuk vetra, ktorý sa postupne zosilňuje do prudkého víchra

RYTIER: Naraz oblohou prešľahol ohnivý blesk a zahrmel hromový hrom!

Záblesk a zahrmenie

RYTIER: A potom nasledoval ďalší blesk. A ďalší hrom! A ešte jeden! A ešte ďalší!!!

Pokračuje blýskanie a hrmenie až k úplnej búrke. Rytier neohrozene stojí uprostred blýskajúcich reflektorov a tvári sa celkom sošne. Zrazu búrka utíchne

PRINCEZNÁ: A potom?

RYTIER: *(nechápe, zrejme už zabudol, o čom hovoril)* Čo za potom? Aké potom?

PRINCEZNÁ: Hovorili ste, že sa blýskalo a hrmelo a pršalo, až kým...

RYTIER: Až kým som nenachladol. Viete si predstaviť, stáť v takom daždi. Ponožky som mal na kosť mokré, brnenie mi až zhrdzavelo. Začal som kýchať, tieklo mi z nosa, takže som si musel ľahnúť a ďalšie dva týždne som nevyliezol z postele. Potil som sa ako somár v kufri, kloktal som Vincentku a trikrát denne som si dával kvapky do nosa. Tak som veru dopadol..!

PRINCEZNÁ: Skutočne dobrodružný príbeh. Ste naozajstný hrdina!

RYTIER: Ďakujem, ale viem to aj sám. Iný by možno po takom zážitku dostal aj reumu, ale ja nie. Ja veru nie!

ČARODEJNÍK: *(šomre si popod nos)* Iný by možno zostal doma, alebo by si aspoň obliekol teplé oblečenie. Ale chodiť do dažďa v brnení - to tiež nenapadne hocikomu...

RYTIER: (*zrazu stuhne, začne si prehliadať vrecká a preklepávať brnenie*) Počkajte! Moment!

PRINCEZNÁ: Hľadáte niečo?

RYTIER: (*hovori si pre seba*) Ved' teraz tu bol, ešte pred chvíľou som ho mal...

PRINCEZNÁ: Čo hľadáte?

RYTIER: Koňa. Môjho Konráda von Ribentropp. (*Pokúša sa zrekonštruovať posledné chvíle s koňom*) Keď som minulý týždeň odchádzal z burundského kráľovstva, ešte som ho mal. Áno, to si pamätám - bol tuto podo mnou. Potom sme prišli k rieke a vodu sme pili dvaja - takže aj tam som ho ešte mal. Kto ma preniesol na druhý breh? Kôň! Takže aj tam ešte musel byť. Potom sme prespali v lese a Konráda som použil ako podušku. Alebo ako perinu? Nie - koňom som sa neprikryval, koňa som mal pod hlavou. Takže ešte aj tam bol so mnou. Ráno som vstal a išiel som po ceste ďalej. Niesol som meč, brnenie a sedlo. Prečo som niesol sedlo? Sedlo má predsa nieť kôň a na sedle mám byť ja... Takže z toho vyplýva, že včera som už koňa nemal. Bože môj - zabudol som ho v lese. (*Zúfalo*) To už je štvrtý tento mesiac!

PRINCEZNÁ: Mali ste ho rád?

RYTIER: Prirástol mi srdcu! Ale čo z toho mám? Keby mi prirástol k zadku, nemusel som ho stratiť!

ČARODEJNÍK: Ako vás tak počúvam - máte vysokú spotrebu koňov.

RYTIER: Keby som spočítal všetky kone, čo som stratil za posledný rok, bola by z nich celkom slušná jazdecká armáda. (*Zmieri sa so stratou*) Ále čo - kúpim si iného Konráda von Ribentroppa... Dúfam, že ten mi vydrží aspoň týždeň. Potom to už bude jedno... (*Spieva*):

ROKY SOM BLÚDIL

Roky som blúdil z kraja do kraja
menil som veľké za menšie.
Ak by sme na to boli aspoň traja
všetko by bolo veselšie.
Sme však len dvaja, ja s mojím koňom
(aj keď je šľachtic rodený).
Zostanem sám však, ak bude po ňom,
alebo ak sa ožení.

Roky som chodil zo zeme do zeme
s mapou, kompasom, buzolou.
Nikto ma neponúkol chlebom či soľou
alebo aspoň kofolou.
Keď som bol hladný a začalo pršať,
liezol som drakom do dverí.
Mohli hoc ohňom, sírou sršať -
kto mi to dnes už uverí.

Dnes je už drakov príšerne málo
videl som ako hynuli.
Ak to tak pôjde stále ďalej,
začneme zase od nuly.
Bez drakov svet už nie je taký,
aby nám stálo za to žiť
Aby sme sa aspoň trochu báli,
zas by sa mali narodiť.

PRINCEZNÁ: Chystáte sa k ďalšiemu hrdinskému činu?

RYTIER: Samozrejme. Ved' preto som tu!

ČARODEJNÍK: A aké ďalšie hrdinstvá ráčite plánovať?

RYTIER: Ako obyčajne - oslobodiť princeznú. (*Vytiahne mapu*) Podľa mapy by tu niekde mala byť jaskyňa a v nej drak, ktorý uniesol princeznú.

ČARODEJNÍK: (*pozerá do mapy*) Naozaj - na mape je zakreslená jaskyňa s drakom a s princeznou. To je fakt dobrá mapa.

RYTIER: Jedna z najlepších... Ukradol som ju, vlastne - kúpil som ju minulý týždeň.

PRINCEZNÁ: Nikdy som nevidela, ako sa vyslobodzuje princezná! Zoberte ma so sebou!

ČARODEJNÍK: (*k divákovi*) Aj ja by som rád videl, ako taký moták vyslobodzuje princeznú a zabíja draka. Môže to dopadnúť celkom inak - oslobodí draka a zabije princeznú. Pôjdem aj ja.

RYTIER: Takže chcete ísť so mnou? Dobre teda, poďte - aspoň sa niečomu podučíte.

PRINCEZNÁ: Ja môžem zbierať lesné plody a variť z nich guláš.

ČARODEJNÍK: A ja môžem občas niečo začarovať a prispejem tak k úspešnému priebehu výpravy. Napríklad keď som bol minulý rok na Záhorí, bol som nepostrádateľným členom tamojšieho kráľovského dvora. Jedného dňa ma požiadal malacký kráľ Janek IV., aby som mu premenil všetok piesok na diamanty. V podstate sa to aj vydarilo, až na jednu maličkosť - všetky diamanty sa premenili na krásny biely piesok... *(Odchádzajú)*

Štvrtý obraz

Naši pútnici sa unavene vlečú, je vidieť, že už majú za sebou hodný kus cesty

ČARODEJNÍK: U benátskeho dóžu sa mi tiež darilo veľmi dobre. Bol som nepostrádateľným členom jeho dvora. A mohol som tam byť až doteraz, keby sa mi neprihodila malá nehoda. Mal som premeniť všetky kamene v dóžovom paláci na zlato a aj to celkom vyšlo - len s malým rozdielom. Miesto premeny kamenia na zlato som premenil všetko zlato na kamene. Nikdy nemal benátsky dóža toľko kamenia na predaj. Mohol na nich zbohatnúť. Ale nedal si to vysvetliť a tak som musel znovu ujsť...

RYTIER: Ak dobre počítam, už ideme štyri dni a nikde ani vtáčika ani letáčika ani dráčika, ba ani jaskynky.

PRINCEZNÁ: Našla som jahôdku. Urobím obed?

ČARODEJNÍK: Radšej by som bol, keby si našla draka. Keď ho rytier zabije, môžeš obed uvariť z neho.

RYTIER: *(študuje mapu)* Myslím, že sme už blízko. Tu píš - ešte päť krokov rovno *(krokuje)*, dva kroky doprava a pozrieť sa pred seba. *(Urobí podľa inštrukcií a skrikne)* Jaskyňa!!! Tu je!!!

ČARODEJNÍK: No konečne!

PRINCEZNÁ: Tá je krásna...Ako živá! Aha, tu je aj tabuľka - Dračia jaskyňa. Vstupujte po jednom!

ČARODEJNÍK: Po dvoch by sa vstupovalo bezpečnejšie.

RYTIER: Sme pri cieľi, priatelia. Teraz už zostáva jediné - vniknúť do jaskyne, premôcť draka, vyslobodiť princeznú.

ČARODEJNÍK: Takto to vyzerá celkom jednoduché.

PRINCEZNÁ: Rada sa pozriem, ako sa to robí. Možno sa mi to niekedy v budúcnosti zide.

RYTIER: Musíme dohodnúť plán, ako premôžeme draka.

ČARODEJNÍK: Trochu ťa poopravím, rytier - musíme dohodnúť plán, ako t y premôžeš draka. My sa budeme pozerat' a držat' ti palce. Takto - aha. *(Ukáže rytierovi zovreté palce)*

RYTIER: *(premýšľa)* Urobíme to takto - vy sa schováte a ja na koni zaútočím proti drakovi. Poodsekám mu všetky hlavy, vyslobodím princeznú, vysadím k sebe na koňa a vrátíme sa živí a zdraví.

ČARODEJNÍK: Plán je to dobrý, ale kde máš koňa?

RYTIER: *(znovu sa začne šacovat')* Nemám. Niekde som ho zabudol...

ČARODEJNÍK: Ja viem - už je to štvrtý tento mesiac.

RYTIER: A nemohli by ste mi nejakého pričarovať?

ČARODEJNÍK: Nemohli - aj tak by si ho zase niekde stratil. Kone mám na kúzlenie, nie na rozdávanie. Musíme vymyslieť niečo jednoduchšieho, k čomu nepotrebuješ zvieratá. Napríklad - prišiel by si peši k drakovi, poodtínal mu všetky hlavy, vyslobodil princeznú a zase by ste sa obaja vrátili sem. Peši.

PRINCEZNÁ: A keby sme sa s ním jednoducho dohodli. Možno to je rozumný drak. Skúsím to. *(Podíde k jaskyni)* Haló, pán drak - ste doma? Haló, hej vy tam. *(Načúva)* Tuším sa tam niečo hýbe!

Po týchto slovách nasleduje hromadný útek. Všetci sa schovávajú za skaly a vystrašene pozorujú vchod do jaskyne.

ČARODEJNÍK: Tak toto teda nebol dobrý nápad. Ak by som si chcel znovu zabehat', môžeme ho ešte raz skúsiť. Ale inak nie.

PRINCEZNÁ: Máte nejaký lepší?

ČARODEJNÍK: Čo ja, prečo ja? Ja som čarodejník, nie hrdina. Každý máme svoje povinnosti. Hrdina musí vykonať hrdinské činy, ja zase musím zostať živý. A vôbec - kto je tu hrdina?

PRINCEZNÁ, ČARODEJNÍK: *(obaja pozrú na skrčeného rytiera. Ten neochotne vstane, nesmelo zdvihne ruku)*

RYTIER: Ja!

ČARODEJNÍK: To sa mi teda páči. Závidím mu tú odvahu. Ak by som sa mal ešte raz narodiť, možno by som aj ja bol hrdinským rytierom. Ale dúfam, že sa to nestane.

RYTIER: Dobre teda, teraz idem ja. Kde je môj meč? (*Chvíľu ho hľadá po vreckách, preklepáva si brnenie, obzerá pod stoličkami, prehľadáva divákov. Nakoniec zistí, že ho má pri boku.*) Aha, tu je! Môj obávaný meč Excalibur!! (*So zaľúbením po ňom poklopká rukou*) Bol už účastníkom mnohých hrdinských bojov.

PRINCEZNÁ : (*k Čarodejníkovi*) Možno by ste mali využiť svoje schopnosti a pričarovať mu nesmrteľnosť alebo nezraniteľnosť.

ČARODEJNÍK: Myslíš, že by som mal?

PRINCEZNÁ: Určite.

ČARODEJNÍK: Aha!? A čo by som z toho mal ja? Z takýchto kúziel zväčša bývajú len neprijemnosti. Ver mi - už som to párkrát vyskúšal.

PRINCEZNÁ: A nemohli by ste mu aspoň trochu pomôcť?

ČARODEJNÍK: Tak dobre - porozmýšľam, čo by sa dalo robiť... Napríklad by som ho mohol začarovať na malú sivú myš a drak by si ho ani nevšimol.

PRINCEZNÁ: Ale potom by s ním nemohol bojovať!

ČARODEJNÍK: To je pravda - tak ho premením na malú červenú myš so zelenými hviezdikami. Síce by s ním tiež nemohol bojovať, ale drak by si ho aspoň všimol.

PRINCEZNÁ: Myslím, že o všimanie tu nejde. Draka by bolo treba skôr zabiť, než potešiť návštevami.

RYTIER: Čo keby ste mi začarovali meč, aby každou ranou odťal aspoň tri dračie hlavy?

ČARODEJNÍK: To je zaujímavý nápad. Zapamätám si ho a niekedy ho použijem...

PRINCEZNÁ: Urobte to teraz hneď...

ČARODEJNÍK: T e r a z ? T e r a z h n e d' ? Fíha! (*Premýšľa*) Existuje také kúzlo, ktoré by sa dalo použiť. Možno si spomeniem. (*Kývne na Rytiera*) Pod' sem, hrdina! Budeme skúšať.

Rytier príde k Čarodejníkovi. Čarodejník okolo neho nakreslí veľký svetelný kruh - môže sa urobiť bod'ákom zhora - a začne mávať rukami a mumlať popod nos zaklínadlá.

ČARODEJNÍK: Hudla - hudla - ééééé, počkať - hudla hudla krleš... Hudla dudla dudlaj dá, hudla dudla DONG!

Ozve sa hromová rana. Tma. Potom sa rozsvieti svetlo, rytier je celý obsypaný prachom, kašle, máva rukami.

ČARODEJNÍK: Výborne, výborne! Kúzlo sa podarilo. ..

RYTIER: *(chce vytiahnuť z pošvy meč, vytiahne však salámu. Nechápa si vec obzerá, privonia k nej)* SALÁMA!! Môj meč sa premenil na SALÁMU !!!!

ČARODEJNÍK: *(tiež privonia)* Fakt. ALE LOVECKÁ!

RYTIER: Ale čo s tým mám robiť ja? To mám ísť na draka so salámou? Prišiel som sem bojovať a nie jesť!

ČARODEJNÍK: *(je v rozpakoch)* Možno by sa dalo s drakom nejak dohodnúť. Keby si mu ponúkol salámu, možno by ho vymenil za princeznú.

RYTIER: *(sa zúrivo zaženie na Čarodejníka)*

ČARODEJNÍK: *(ustupuje)* Dobre teda, dobre - takže toto kúzlo nevyšlo. Mám tu však v zálohe ešte niekoľko ďalších. Napríklad by som mohol tvoje brnenie premeniť na ešte pevnejšie a odolnejšie. Zaručený úspech a si nepremožiteľný!

RYTIER: Princezná, mám to s ním ešte skúsiť?

PRINCEZNÁ: Ja neviem - ale možno sa mu raz kúzlo podarí.

RYTIER: Dobre teda. O meč už som prišiel - som zvedavý, čo mi urobí s brnením.

ČARODEJNÍK: Neboj sa - tentoraz to viem stopercentne.

RYTIER: Ja sa z neho zbláznim!

ČARODEJNÍK: Zaujímavý nápad. Aj na to by som vedel jedno kúzlo... Símens sámens....

RYTIER: *(preruší ho)* Tak už dost! Ak na mne bude chcieť vyskúšať ešte nejaký trik, budem bojovať s ním a nie s drakom. A vôbec... Prestaňte už s tými babskými čarami, idem bojovať. Ako chlap s chlapom. Vlastne ako chlap s drakom. Zahluším ho holými rukami.

PRINCEZNÁ: Nepoznáte nejaké kúzlo, ktoré by sa podarilo a pritom by nenarobilo viac škody ako úžitku?

ČARODEJNÍK: Keď budem tuho premýšľať, možno na nejaké prídem. Počkaj - musím sa sústrediť. *(Chystá si na premýšľanie dosť podozrivým spôsobom - vytiahne deku, pod hlavu si dá polštár, vedľa seba hodiny, naťahuje si budík. Pohodlne sa uloží a o chvíľu je počuť chrápanie.*

Rytierovi a Princeznej to pripadá zvláštne. Najprv nevedia, čo robiť, potom, keď pochopia, že Čarodejník zaspal, začínajú ho budiť

PRINCEZNÁ a RYTIER: Haló, vstávajúte! Nespite! Už je ráno!!

Čarodejník spí tvrdým spánkom. Už to vyzerá, že snaha našich priateľov je márna, zrazu sa však ohlušujúco rozzvoní Čarodejníkov budík. Čarodejník preľaknutý vyskočí na nohy a chce budík začarovať

ČARODEJNÍK: Budík sem, budík tam, prestaň zvonit'!

(Nič sa nedeje, budík zvoní ďalej)

ČARODEJNÍK: Budík sem, budík tam, už buď ticho!!

(Žiadna zmena - rinčanie pokračuje)

ČARODEJNÍK: Budík sem, budík tam - TI-CHO!!!!

Ani teraz sa nič nezmení. Rytier to už nevydrží, chytí budík a hodí ho do zákulisia. Zrazu nastane ticho

ČARODEJNÍK: *(uznanlivo)* Zaujímavé kúzlo...

PRINCEZNÁ: Tak robte už niečo, lebo drak sa prebudí a všetkých nás zožerie.

ČARODEJNÍK: To je fakt - ani on ešte nevečeral. Ale čo keby som skúsil... *(Naznačí rukami čarovanie)*

RYTIER: *(výhražne pokročí smerom k Čarodejníkovi)*

ČARODEJNÍK: Dobre, dobre - nič som nepovedal.

RYTIER: Ani drak, ani unesená princezná, ani meč, dokonca aj o koňa som prišiel... Toto oslobodzovanie ma dnes vyšlo dosť draho.

ČARODEJNÍK: *(šepká Princeznej)* Ale čo keby sme predsa len skúsili ešte jedno malé kúzlo? Kúzielko. Kúzielenko - asi takto maličké. Zneviditeľním sa, vojdem do jaskyne, premôžem draka, vyslobodím princeznú a tomu hrdinovi dokážem, že my, kúzelníci, ešte nepatríme do starého železa.

PRINCEZNÁ: A čo keď sa vám to zase nepodarí?

ČARODEJNÍK: Podarí, uvidíte. Radšej som si ho napísal na papier. Nemáte zápalky? Akosi je tu tma.

Princezná zapáli svetlo, Čarodejník začína lúštiť kúzlo z ťaháku

ČARODEJNÍK: Per-pe-tuum mo-bi-le, perse-gíram simile!

Ohlušujúce zahrmenie, záblesk, vzápätí hlboká tma. Keď sa svetlo opäť zažne, na scéne sú len Princezná a Rytier. Čarodejník sa stratil bez stopy

PRINCEZNÁ: Hurá! Je neviditeľný! Kde ste, pán Čarodejník? Haló!!! Ozvite sa!

ČARODEJNÍK: *(jeho hlas sa ozve slabo a akosi zďaleka)* Tu som...

PRINCEZNÁ a RYTIER: Kde?

ČARODEJNÍK: Tu. Pod vašimi nohami v jaskyni.

PRINCEZNÁ: Úžasné! Konečne sa kúzlo podarilo! To ste sa tam odkúzlili?

ČARODEJNÍK: Nie - spadol som. V tej tme som nevidel na cestu a zletel som do jamy.

RYTIER: Vidíte tam draka?

ČARODEJNÍK: Počkaj, pozriem sa! Ááááá!!!

Rachot starého plechu. Princezná i Rytier si myslia, že Čarodejník zvädza boj s drakom a v duchu i pantomimicky bojujú s ním. Nakoniec sa rozhostí ticho. Princezná i Rytier v hrôze strnú

ČARODEJNÍK: *(vyškriabe sa z jaskyne, je celý pomačkaný a špinavý, celkom ako po boji. Na čele má prilepený akýsi papier)*

RYTIER: Narazili ste na draka?

ČARODEJNÍK: Nie, na staré hrnce. Nieкто ich tam postavil do cesty. Aúú - narazil som si palec. To je bolesť!!!!

PRINCEZNÁ: A draka ste videli?

RYTIER: A princeznú?

ČARODEJNÍK: Nie. Len tie hrnce. A akúsi dosku, ale tej som sa v poslednej chvíli vyhol. Teda - takmer som sa jej vyhol. Aúú. *(Chytí sa za hlavu a nahmatá papier)*. Čo je to? *(Číta)* Bol som v kráľovskej záhrade, ale princezná Nicol tam nebola, takže som ju nemohol uniesť. Išiel som ju hľadať. S pozdravom Drak. Jozef.

Všetci zostávajú mlčky na seba pozerat'.

PRINCEZNÁ: Princezná Nicol... Zaujímavé. Celkom ako ja... Ja som Nicol. Takže ma uniesli a ani o tom neviem. Ach, aká som ja len úbohá... Ale moment - mňa predsa nikto neunesol. O tom by som niečo vedieť!

RYTIER: Tak moment. Celé sa mi to akosi nezdá. Mapa, miesto i drak súhlasia, ale vy, princezná, ste tu akosi navyše. Ako je to možné?

ČARODEJNÍK: Správne. Ako je to možné?

RYTIER: Podľa povesti vás drak mal uniesť z kráľovskej záhrady, keď ste tam po obede spali. Boli ste vtedy v záhrade?

PRINCEZNÁ: Bola, vlastne - celkom sa to nedá tak povedať. Aj som chcela ísť do záhrady, lenže som nestihla obed, pretože som práve počas obeda bola nakupovať a keď som už nestihla ten obed, povedala som si - nevádi, Nicol, dáš si len tak suchý rohlík a naješ sa až na večeru. Aj tak na obed mali byť kapustné fľačky a tie, ako iste už z povestí viete, nemám rada.

RYTIER: Nechajte kapustné fľačky kapustnými fľačkami a hovorte ďalej!

ČARODEJNÍK: Správne. Nezdržujte - tu ide o život. A o nervy.

PRINCEZNÁ: Pretože som nebola na obede a bola som hladná, išla som do špajze, vzala som si rohlík a vrátila som sa do svojej izby, lebo som tam mala rozošitý goblén. Taký jednoduchý - dva krížiky, tri rovné stehy, dva krížiky, tri rovné stehy...

RYTIER: A ďalej?

PRINCEZNÁ: Aj ďalej to bolo rovnaké - dva krížiky, tri rovné stehy, dva krížiky, tri rovné stehy... A skončila som tromi krížikmi v ľavom dolnom rohu. Uff! - to bolo napínavé, však?

RYTIER: Skutočne napínavé - ale ako sa to všetko skončilo?

PRINCEZNÁ: Šila som, až som zaspala.

RYTIER: Lenže v i z b e ! Zaspali ste v izbe! Nie v záhrade!

PRINCEZNA (*pokrčí plecami a spieva*):

POPLETENÁ PIESEŇ

Nikdy nie som tam, kde práve
zas som mala byť
Každý chápe, čo ja stále
neviem pochopiť

Deň začína pre mňa nocou
leto snežením
apríl mnohých ľudí mátie
mňa však nezmení

R.: Vonku svitá, na obzore
deň sa chystá vstať

ja však vždy som vtedy hore
keď mám práve spať

20 STRANA VYŇATÁ

ČARODEJNÍK: Tak moment - celkom zbytočné to nebolo. Tá saláma bola vynikajúca.

RYTIER: Nespomínajte mi môj meč. Ak už nezabijem draka, tak aspoň zmlátim vás, vy šarlatán!

ČARODEJNÍK: Aký šarlatán, čo za šarlatána? Dovoľ, to si vyprosujem....

Rytier s Čarodejníkom sa začínajú naháňať. Princezná sa ich snaží zastaviť, ale márne. Nakoniec Rytier nemôže lapiť dych a zostane sedieť. Čarodejník dychčí v druhom rohu

ČARODEJNÍK: *(žasne sám nad sebou)* Ja som behal. Videli ste? Ja som naozaj behal...Nikdy by som neveril, že budem takto nadšene športovať.*(K Rytierovi)* Keď si oddýchneš, dáme si odvetu?

RYTIER: *(len mávne rukou. Po chvíli sa vzchopí a začne uvažovať)* Takto to ďalej nejde. Nemám princeznú, nemám draka, nemám nič.

ČARODEJNÍK: Chytím ti aspoň krtka, ak by ťa to potešilo. Alebo ti pričarujem angínu, aby ti bolo veselšie. Alebo... *(Ide k divákovi a pýta sa detí, prípadne aj dospelých)* Môžeš *(môžete)* zarevať? Asi takto - UÁÁÁ!!! *(Keď konečne nájde niekoho, kto sa dá vyprovokovať, opýta sa)* Nádhera - nechceli by ste robiť draka? Mali by ste nádhernú jaskyňu s príslušenstvom a princeznú by sme vám tiež zohnali. Čo poviete - nie je to dobrá ponuka? Nie? Rozmyslite si to...Takú ponuku nedostanete každý deň!

Samozrejme, že sa nikto neprihlási a tak sa Čarodejník vráti na svoje pôvodné miesto, kde sedí zdrvený Rytier

RYTIER: Mňa to už nebaví. Idem domov. Kde je môj kôň? *(Prehľadáva si vrecká)* Aha, už viem - štvrtý tento mesiac. Nevadí - kúpim si iného.

PRINCEZNÁ: Páni, veľmi sa mi páčite. Čo keby som vás pozvala k môjmu kráľovskému oteckovi? Vrať, keď privediem ešte aspoň jedného takého, ako som ja, poteší sa. Alebo niečo podobného hovoril... Myslím, že keď privediem dvoch, bude sa tešiť ešte viac.

RYTIER: Mám lepší nápad - dáme veci do poriadku. Vyprevadíme princeznú na jej hrad. A tam pôjde do svojej kráľovskej záhrady, aby ju mohol drak uniesť.

PRINCEZNÁ: Aha, dobre. Ale predtým sa ešte naobedujem.

RYTIER: Trebárs. Ale potom hneď do záhrady a spať! Drak priletí do záhrady, unesie spiacu princeznú, ja potom pôjdem za ním do jaskyne, zabijem ho a princeznú oslobodím.

PRINCEZNÁ: *(sa teší)* A keď sa všetko dobre skončí, predstavím vás môjmu oteckovi.
Dohodnuté?

ČARODEJNÍK: Dohodnuté!

Tma

Piaty obraz

Sme na kráľovskom hrade. Kráľ rozčúlene pribieha.

KRÁĽ: Koľko je hodín? Nemala si už byť v záhrade a čakať na draka?

PRINCEZNÁ: Ach áno! *(Princezná stojí pri okne a pozerá sa zasnene von. Ozve sa zvuk stíhačky, princezná pohybom hlavy sleduje prelet)* Aha - tam letel môj drak! Takže zase nič - opäť sme sa minuli. Chudáčik dráčik...

KRÁĽ: /rozčúli sa/ Dcéčka moja, moja najdrahšia Nicol! Moje nervy - *(Siahne si na hlavu, a zistí, že nemá korunu)* Kde je moja kráľovská koruna? Odkedy som ťa vyhnal z kráľovstva, stále strácam koruny. To je už tretia tento mesiac...

PRINCEZNÁ: *(celá dojatá)* Drahý otecko, veď už aj ty si taký popletený ako ja...

KRÁĽ Fakt?

PRINCEZNÁ /*zdvihne kráľovi ruku, v ktorej on drží korunu a s úsmevom mu ju nasadí na hlavu*/ Fakt.

Zotmie sa. Na javisko vchádza Rozprávač

ROZPRÁVAČ: A tak kráľ pochopil, že aj popletení ľudia môžu existovať nielen v jeho kráľovstve, ale dokonca aj v jeho rodine a po čase zistil, že vlastne mu to celkom vyhovuje. Aj on začal pliesť, najprv piate cez deviate, potom siedme cez štvrté a šieste cez ôsme a nakoniec začal pliesť so svojimi ministrami a radcami aj svetre a šály a roláky - to sú tie svetre ku krku.

PRINCEZNÁ a KRÁĽ *(spievajú)*:

TAK SA TEDA SKONČIL TENTO PRÍBEH

Tak sa teda skončil tento príbeh
myšlienky už majú voľný výbeh
hrdinom sa končia útrapy.

Ktovie, či sa toto všetko stalo
veď niekedy stačí len tak málo
a človeka život riadne prekvapí.

Lenže nech už si moták či zo správneho cesta
na zemi je aj pre teba vždy dost' miesta
nemusíš sa báť chodiť po svete.
Občas čosi vyjde, občas sa zas skazí,
šťastie neudržiš na reťazi,
stretne vás aj keď ho nechcete.

(pripojí sa RYTIER)

Poviete si možno - ťažko veriť
že to všetko sa dá aj dnes prežiť
drakov predsa odniesol už čas.
Možno by sa však vysvetliť malo
že to, čo sa nám tu teraz stalo
môže sa raz stať každému z vás.

Veď nech už si moták či veci vidíš zdravo
máš na to predsa svoje právo
vyhrievať sa tiež na výslní.
Môžeš si vymýšľať a môžeš ďalej snívať
o tom čím chceš byť a kde chceš bývať
všetko sa ti iste vyplní.

A keď po divadle pôjdeš domov,
pozri, koľko všade rastie stromov,
všetky sa ťahajú do neba.

Nič ich nezastaví, domy ani mraky,
rastú si ďalej, život už je taký

viacej k tomu dodat' netreba.

K o n i e c

© *Miloš Janoušek*